

Dinlemenin Armağıanı

Yavuz DEMİRKIRAN

Dinlemenin Armağanı

Yavuz DEMİRKİRAN

Lily, herkesin onun neşeli sesini tanıdığı güneşli bir sokakta yaşıyordu. Sıcak kahverengi bir teni, iki kısa topuz yapılmış kıvrırcık siyah saçları ve küçük bir aralığı olan bir gülümsemesi vardı. Üzerinde küçük kırmızı bir kalp olan hardal sarısı bir tişört, mavi tulum şort ve kırmızı bağcıklı beyaz spor ayakkabılar giyyordu. Lily arkadaşlarına yardım etmeyi dünyadaki her şeyden çok severdi.

Her sabah Lily, en yakın arkadaşı Mia'yı bulmak için dışarı koşardı. Mia'nın açık ten rengi bir teni, yeşil tokalı kestane rengi küt saçları ve burnunun üzerinde yumuşak çilleri vardı. Beyaz, küçük çiçekli elbisesinin üzerine yeşil bir hırka giyerdi. Lily ve Mia yaprak kaleleri yapmaktan büyük meşe ağacının altında sandviç paylaşmaya kadar her şeyi birlikte yaparlardı.

Lily fikirlerle dolup taşardı. Bir arkadaşının bir sorunu olduğunda, Lily'nin eli roket gibi havaya fırlardı. Arkadaşı daha konuşmasını bitirmeden, 'Ne yapacağımı biliyorum!' derdi. Sözleri mısır patlar gibi hızlı ve parlak bir şekilde dökülürdü. Lily hızlı cevapların en iyi nezaket türü olduğunu düşünür ve gün boyu bu cevapları verirdi.

Bir sabah Mia meşe ağacına sessiz görünerek geldi. Omuzları düşüktü ve çantasını her zamanki gibi sallamıyordu. 'Mia, çite kadar yarışalım mı?' diye sordu Lily. Mia başını salladı. 'Hayır, sağ ol,' diye fısıldadı. Lily başını yana eğdi. Bir şey farklıydı ama ne olduğundan emin değildi.

Lily hemen yardım etmeye çalıştı. 'Hadi bir dostluk bilekliği yapalım!' dedi ve Mia'nın elini tuttu. Mia elini usulca geri çekti. 'Belki sonra.' Lily kaşlarını çatı. 'Kocaman bir yaprak yığını yapmaya ne dersin?' Mia sadece yere baktı. Lily kafası karışmış hissetti. Hızlı fikirleri genellikle işe yarardı ama bugün sanki çatıya düşen yağmur gibi Mia'dan sekiyordu.

Oyun alanında Mia salıncakta tek başına oturuyordu. Lily kocaman bir gülümsemeyle koştu. 'Bir atıştırma ihtiyacın var! İki kurabiyem var.' Mia başını salladı. 'Aç değilim.' Lily yeniden denedi. 'O zaman kovalamaca oynayalım! Kendini daha iyi hissedeceksin.' Mia'nın gözleri yaşlarla doldu. 'Oynamak istemiyorum,' dedi yumuşak bir sesle ve uzaklaştı.

Lily olduđu yerde durdu, kalbi küt küt atıyordu. Üç hızlı çözüm denemişti ve her biri Mia'yı daha da kötü hissettirmişti. Yanakları yanmaya başladı. Bu duygudan hiç hoşlanmamıştı. Lily küçük bir taşı tekmeleyerek eve doğru yavaşça yürüdü. Kıvırcık topuzları zıplıyordu ama adımları ağırdı. Yardıma ihtiyacı vardı ve nerede bulacağını tam olarak biliyordu.

Büyükanne Rose, lavanta rengi hırkası ve yuvarlak gözlükleriyle sıcacık mutfağındaydı. Gümüş topuzu öğleden sonra ışığında parlıyordu. Lily bir tabureye tırmandı ve içini çekti. 'Büyükanne, Mia'ya yardım etmeye çalıştım ama üzüldü. Fikirlerim işe yaramadı.' Büyükanne Rose iki fincan elma çayı koydu ve yanına oturdu.

Büyükanne Rose usulca gülümsedi. 'Bazen Lily, en iyi yardım hızlı bir fikir değildir. Dinlemektir.' Lily gözlerini kırptırdı. 'Ama ben dinliyorum,' dedi. Büyükanne Rose başını salladı. 'Dinlemek, karşıdaki kişi konuşmasını bitirene kadar beklemek demektir. Sadece sözlerini değil, duygularını da duymak demektir. Dene. Mia'ya nasıl hissettiğini sor ve sözünü kesme.'

Lily hemen bir cevapla atladığı tüm o anları düşündü. Mia'nın sessiz sesini ve üzgün gözlerini hatırladı. 'Sanırım onun sözünü kestim,' diye fısıldadı Lily. Büyükanne Rose başını salladı. 'Nezaketle ve empatiyle dinlemek anlamamıza yardımcı olur. Anladığında gerçekten yardım edebilirsin.' Lily çayını bitirdi ve büyükannesine sarıldı. 'Gidip Mia'yı bulacağım.'

Lily, Mia'yı meşe ağacının altında oturmuş, bez çantasına sarılmış halde buldu. Lily yanına oturdu, yakın ama çok da yakın değil. 'Mia,' dedi yumuşak bir sesle, 'daha önce dinlemediğim için özür dilerim. Nasıl hissediyorsun?' Mia şaşkınlıkla başını kaldırdı. 'Gerçekten bilmek istiyor musun?' Lily başını salladı. 'Dinlemek için buradayım ve sözünü kesmeyeceğim.'

Mia derin bir nefes aldı. 'Ailem gelecek ay şehrin öbür ucundaki yeni bir eve taşınıyor. Seni her gün göremeyeceğim diye korkuyorum.' Sesi titredi. Lily'nin gözleri kocaman açıldı. Bunu bilmiyordu. Tüm hızlı çözümleri kurabiyeler ve oyunlarla ilgiliydi ama Mia'nın büyük bir endişesini paylaşmaya ihtiyacı vardı. Lily sessiz kaldı ve Mia'nın konuşmasına izin verdi.

Mia konuşmasını bitirdiğinde Lily uzandı ve elini tuttu. 'Bana anlattığın için teşekkür ederim,' dedi Lily. 'Neden üzgün olduğunu anlıyorum. Taşınmak korkutucu.' Mia'nın omuzları biraz gevşedi. 'Gerçekten anlıyorsun,' dedi. 'Bu işe yarıyor.' Lily gülümsedi. 'Hâlâ en iyi arkadaş olabiliriz. Birlikte bir plan yaparız ve ne zaman ihtiyacın olursa seni dinlerim.'

İki arkadaş güneş altın rengine dönerken meşe ağacının altında oturdular. Mia bir yaprağın üzerinde sürünen bir uğur böceğini gösterdi ve Lily güldü. 'Gördün mü?' dedi Mia. 'Bana hızlı bir çözüm bile vermedin. Sadece dinledin.' Lily başını salladı. 'Büyükanne Rose bana nezaketle dinlemenin bir armağan olduğunu öğretti.' Küçük parmaklarını birbirine bağladılar ve duygularını her zaman paylaşacaklarına söz verdiler.

O öğleden sonra Lily göğsünde sıcak bir duyguyla eve yürüdü. Birinin duygularını anlamamanın en hızlı cevaba sahip olmaktan daha önemli olduğunu fark etti. Kırmızı kalpli hardal sarısı tişörtü parlıyor gibiydi. Büyükanne Rose'a dinlemenin Mia ile dostluğunu daha da güçlendirdiğini anlatmak için sabırsızlanıyordu.

O günden sonra Lily yeni armağanını uyguladı. Bir arkadaşı üzgün görüldüğünde, 'Nasıl hissediyorsun?' diye sordu ve sonra bekledi. Empatinin başkalarının nasıl hissettiğini anlamakla başladığını ve dinlemenin en nazık yardım olduğunu keşfetti. Lily hâlâ yardım etmeyi seviyordu ama artık en iyi yardımın açık kulaklarla ve şefkatli bir kalple başladığını biliyordu.